

Ελένη Σεμερτζίδου

Σ' αυτό το σύμπαν που το λυγιά

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

*( F r i n t a )*

*Σ' αυτό το σύμπαν  
που τολμά...*

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ



## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

<b>Εισαγωγικό Σημείωμα</b>	<i>σελ. 4</i>
<b>Αντί για Πρόλογο</b>	<i>σελ. 6</i>
<i>Πόσο σε πληγώνει ...</i>	<i>σελ. 8</i>
<i>Σ' αυτό το σύμπαν που τολμά ...</i>	<i>σελ. 9</i>
<i>Απόκοσμη και μακρινή</i>	<i>σελ. 11</i>
<i>Με μιας παιδιάστικης ντροπής ...</i>	<i>σελ. 12</i>
<i>Δεσμώτης</i>	<i>σελ. 13</i>
<i>Ανέλπιδη ελπίδα</i>	<i>σελ. 14</i>
<i>Στα πέρατα ...</i>	<i>σελ. 15</i>
<i>Αποχαιρετισμός ψυχρός και μια φυγή ...</i>	<i>σελ. 16</i>
<i>Αλλοπρόσαλλα ...</i>	<i>σελ. 17</i>
<i>Ατέρμονη πορεία</i>	<i>σελ. 18</i>
<i>Για τη Μαριλένα</i>	<i>σελ. 19</i>
<i>Η ντροπή</i>	<i>σελ. 20</i>
<i>Η γη</i>	<i>σελ. 22</i>
<i>Τα μυστικά</i>	<i>σελ. 23</i>
<i>Στα οδοφράγματα</i>	<i>σελ. 24</i>
<i>Ο προφήτης</i>	<i>σελ. 25</i>
<i>Στο παραπέτασμα</i>	<i>σελ. 26</i>
<i>Σ' αγάπησα</i>	<i>σελ. 27</i>
<i>Δικαίωση</i>	<i>σελ. 28</i>
<i>Αδιέξοδα</i>	<i>σελ. 29</i>
<i>Ένα "για"</i>	<i>σελ. 30</i>

<i>Σαν κι εσένα</i>	<i>σελ. 31</i>
<i>Νοκτωδία</i>	<i>σελ. 32</i>
<i>Κοντά σου</i>	<i>σελ. 33</i>
<i>Σε μια ανύποπτη στιγμή</i>	<i>σελ. 34</i>
<i>Στο φως σου ήρθα μια βραδιά</i>	<i>σελ. 35</i>
<i>Τι στον κόσμο!</i>	<i>σελ. 37</i>
<i>Πεμπτουσία</i>	<i>σελ. 39</i>
<i>Τα χέρια σου</i>	<i>σελ. 41</i>

## Εισαγωγικό Σημείωμα

Κατ' αρχήν, θα ήθελα να ευχαριστήσω τη φίλη λογοτέχνιδα και συγγραφέα, Κυρία Ελένη Σεμερτζίδου (ΦΡΙΝΤΑ), που μου έκανε την τιμή να με επιλέξει για την προλόγηση του νέου της πονήματος, το οποίο είναι ένα ανθολόγιο εκλεπτυσμένης σκέψης, με τον τίτλο: *“Σ’ ΑΥΤΟ ΤΟ ΣΥΜΠΛΑΝ ΠΟΥ ΤΟΛΜΑ”*.

Τόλμημα ευχάριστο όσο και δύσκολο, σαν κάνεις την απόπειρα να προσεγγίσεις το έργο μιας σύγχρονης και πολλά υποσχόμενης δημιουργού. Τότε μόνο καταλαβαίνεις ότι χρειάζεται, όχι μόνο επιμονή και αρκετή λεπτότητα, όσο και προσοχή, με εφόδια γερά γνώσης μα και διαίσθησης.

Αν δεν το νιώσεις σα λειτούργημα το έργο που ανέλαβες, αυτή η προσέγγιση δε θα είναι αρκετή για να δικαιώσει τη Μούσα, τη Θεία έμπνευση της λογοτέχνιδας, και θα φανείς ανάξιος κριτής στα μάτια του αλάνθαστου αναγνωστικού κοινού.

Σε μια εποχή βίαιη και σχεδόν έξω των προβλέψεων και της φαντασίας, η Ελένη Σεμερτζίδου, πλήρως απελευθερωμένη από περιορισμούς και με δίψα για ανατάσεις, τολμηρή κι αρκετά πρωτοπόρος, προσπαθεί, με τους αεράτους στίχους της, να καταλύσει τους υλικούς νόμους και τα δαιμόνια μιας ολοένα και πιο ακροβατούσας εποχής.

Η Ποίηση, σαν κορυφαία έκφραση του κλάδου Λόγος, θεωρείται η καλύτερη καθρέφτιση του υπαρκτού, μιας κι ο πεζός παρ' όλη την άνεση άπλωσης, δεν μπορεί να μπει στις ψυχές.

Ο ανεξομολόγητος βουβός έρωτας, το, ερωτικά καλά κρυβόμενο, ερωτικό πάθος βρίσκουν διόδους διαφυγής, παράλληλα με μια φιλοσοφούμενη, θα έλεγα, όραση για τους τόσους μύριους προβληματισμούς μας, που τους πολεμά, με τη γραφίδα της, γενναία.

Η Ελένη Σεμερτζίδου - κι αυτό άφοβα μπορώ να το πω - είναι μια γνήσια Ποιήτρια, που καταφέρνει με την έμπνευσή της να πυροδοτεί συναισθήματα που

δονούν – ο κάθε αναγνώστης της, άλλωστε, της το αναγνωρίζει – το ΕΙΝΑΙ της και μας καθιστά κοινωνούς με τις ανησυχίες της, με ένα τρόπο καθαρά υψιπετή και ιδιαίτερα μοναδικό.

Η Ελένη διαθέτει όπλα και μπαίνει γερά αρματωμένη στην Ποίηση, με κυριότερα το καθαρά προσωπικό της χρώμα, ύφος, ξέροντας να κινείται άνετα σε όλες τις λεωφόρους της Ποίησης. Από τη γενέθλια ριματή οδοιπορεί στην υπερρεαλιστική και μπορεί, με την ίδια άνεση, να τη δούμε θεραπεινίδα της αφαιρετικής – με την ίδια ομορφάδα – μα και πάντα πιστή στην πένα της, ώστε να σε κατακτά, και από εξομολογητής να το επιζητάς να γίνεις μαζί της και εξομολογούμενος.

Φίλη ψυχής, Ελένη. Σου εύχομαι καλή επιτυχία και σ' αυτό το βιβλίο-πόνημα. Ο δρόμος του μακρινός, με μεγάλη συντροφικότητα στην πόρευσή του και καρδιές ανθρώπων, που ακόμα ξέρουν να ονειρεύονται, να συναντά.

Αν και το σωστό θα ήταν οι περισσότεροι, τέτοιοι να μην είναι ... Μίας και διαβάζοντάς σε, όμοιοι με μας κι αυτοί θε να γίνουν ...

**Νικόλας Γρ. Σούλας**

**Ποιητής**



## Αντί για Πρόλογο

Η ανάγνωση της Ποιητικής συλλογής είναι μια αναχώρηση *«σ' ένα σύμπαν που τολμά»* να αισθάνεται βαθιά, να κρίνει, να ονειρεύεται αμυδρά.

Σ' αυτό το σύμπαν ενυπάρχει η μελαγχολική συνειδητοποίηση του κόσμου και της ίδιας της ύπαρξης. Η φευγαλέα ενατένηση της ελπίδας χάνεται στο τέλος ενός μακρινού ορίζοντα.

Στιγμιότυπα της φύσης λειτουργούν ως καμβάς αποτύπωσης συναισθημάτων.

Στιγμές της φύσης μετατρέπονται σε στιγμές ζωής, στιγμές της ύπαρξης.

Έτσι τα συναισθήματα παίρνουν άλλες διαστάσεις, άλλοτε μέσα από την αντανάκλαση του φωτός κι άλλοτε μέσα από τις αδιόρατες σκιές της νύχτας ...

*«...Αποχαιρετισμός ψυχρός και μια φυγή, τα πόδια έδωσαν στο βήμα χρώμα  
γκρίζο.*

*Γκρίζα κι θάλασσα ενός γκρίζου ουρανού, στον Κάτω κόσμο τη σιωπή, γκρίζου  
τοπίου».*

Η ποιητική συλλογή είναι μια Νυκτωδία, ένα μουσικό κομμάτι με γλυκό και μελαγχολικό σκοπό, *«νυκτωδία νακίνθινη η πίκρα»* γράφει η Ποιήτριά μας.

Τα φυσικά στοιχεία ο άνεμος, η βροχή συνδιαλέγονται με ένα ευρύ φάσμα συναισθημάτων και τα εντείνουν.

Άλλοτε αυτή η συνομιλία επανέρχεται με τη μορφή αναπόλησης του παρελθόντος και δημιουργεί ευρεία πεδία συγκίνησης ...

*«... Στο φως σου ήρθα μια βραδιά και έγειρα επάνω σε ματωμένες εποχές ,  
σε σκονισμένο πιάνο».*

Με απλό αλλά ευρηματικό και καίριο λόγο, δημιουργεί μοτίβα εικονοποιημένων αντιθέσεων ...

*« ... Πόσο πλανεύτηκε η γη μια νύχτα με φεγγάρι, αστέρια ξέβρασε το φως,  
και ήλιο όλο σκοτάδι».*

Σκοπός της Ποίησής της δεν είναι μόνο η ομορφιά και η αρμονία, αλλά και η αλήθεια, που ενίοτε συμπεριλαμβάνει το κοινωνιολογικό σχόλιο.

Στο Ποιητικό περιβάλλον της **Ελένης Σεμερτζίδου** υπάρχουν ψίθυροι για την απώλεια, τη ματαίωση, την ανεκπλήρωτη αγάπη.

*«Σ' αυτό το σύμπαν που τολμά»* εύχομαι να ανοιχτούν ταξίδια, αληθινά, πνευματικά για σένα Ελένη ...

**Βίκυ Κατράνα**



*Πόσο σε πληγώνει ...*

Πόσο σε πληγώνει το πρωί, που η συννεφιά του,  
βροχής νερό, την μοναξιά σου θα ποτίσει.  
Στο τζάμι επάνω το υγρό, χλωμή η μνήμη σου και όλο να στερεύει  
Τις στάλες τις αργόσυρτες, κοιτάζοντας νοσταλγικά,  
τα όμορφα πουλιά που πέταξαν, πώς θέλεις να σου φέρει ...

Πόσο σε πληγώνει το μεσημέρι το αγνό,  
που η σάρκα του η καυτή,  
της νιότης σου το τέλος, μ' απονιά,  
στον ζείδωρο τον άνεμο,  
και, λησμονιά απέραντη, θ' αγγίζει ...

Πόσο σε πληγώνει της δύσης η κοκκινόβαθη θωριά,  
όταν στις θάλασσας την αγκαλιά, τ' απόγευμα, τον ήλιο της χαρίζει.  
Ελπίδα κι όνειρα μακριά, να ξεμακραίνουν απ' τη στεριά,  
που, μ' ένα απόβραδο πικρό,  
στην καταχνιά της, κι απόψε, θα σε κλείσει ...

Πόσο με πληγώνει του πόνου σου η σιωπή,  
που σαν γελώ για να ξεχνάς  
Σε κάθε αστείο της καρδιάς,  
το πένθος της καρδιάς σου,  
ταφόπλακα βαριά, το στήθος μου τσακίζει.

## *Σ' αυτό το σύμπαν που τολμά ...*

Σ' αυτό το σύμπαν που τολμά το όνειρο να ζήσει,  
στο πλήθος μπήκα μια βραδιά κι αντίκρισα τη φύση.

Εικόνες όλες μαγικές, στολίδια πλουμισμένες  
Παλάτια που έλαμπαν στο φως και άμωμες κοπέλες.

Έπιασα όλα της αφής και τα 'κλεισα στο χέρι  
Πήρα χρυσάφι το πρωί κι ένα λεπτό μαχαίρι.

Ακλόνητο το παρελθόν, μα το 'κοψα σ' αστέρια  
Είπα να βρω το μυστικό που φέγγουν τ' αγιοκέρια.

Και τότε ... Μίλησαν θεοί και πρόσταξαν, σαν σφαίρα,  
να μοιάζει, πάντα, η κεφαλή του ανθρώπου, νύχτα - μέρα.

Σε ενός μύθου το τρελό κακό και μια ανάγκη,  
από της Ήρας τον μαστό, τροφή του νου κι απάτη.

Πολύ το γάλα της ζωής, ξεχύθηκε στα πλάτη  
Ερμής που έπαιζε, θαρρείς, με του Ηρακλή τα λάθη.

Κι έτσι, η ζώνη του ουρανού, θαμπή κι αγνά δοσμένη  
Του γαλαξία η φαμελιά, στον ήλιο να πεθαίνει.

Σε κόρφο θάλασσας βαθιάς, χρυσάχτινη ελπίδα  
Κάθιζε πέτρα στην ψυχή, παιδιού πικρή η μοίρα.

Μα ... Η γέννηση που ακολουθεί του ύπνου το ταξίδι  
Στο ξύπνημα φανέρωσε, πώς τρέφεται η σελήνη!

Λαμπρή η άλως και αρκεί την ύλη να φωτίσει  
Σε μία γέννα της καρδιάς, παιδιά να σου χαρίσει.

Άνεμοι σκόρπισαν, παντού, τον χρόνο και εχάθη  
Σιωπή της νύχτας και λυγμός ... φτωχά που είν' τα πάθη!

Σκοτάδι λούστηκε, μεμιάς, και φως όλο σκοτάδι  
Μυστήριο και προσμονή, πλανήτες και λυχνάρι.

Και, ξάφνου! ... Ήρθε μian αυγή, ορίζοντα να θρέψει  
Λες και νοιαζότανε κι αυτή, τον κόσμο να μερέψει!

Φωτίστηκε το αλλοτινό! Φωτίστηκε το τώρα!  
Φωτίστηκε το αδειανό! Ηρέμησε η Χώρα!

Ψευδαίσθηση το λογικό και όπως και να έχει  
Στο άπειρο από εξαρχής, η Αλήθεια δεν αντέχει.

Κοινή η πέτρα που κρατεί ατόφια τη γενιά της  
Μα, πιο κοινό το ριζικό ... και σπάει τα δεσμά της!

Τώρα ... Το σώμα πιο θνητό και θεϊκό συνάμα  
Στο νοερό! Στο απλανές! Στο θυμικό! ... Το άγαν!

Σ' αυτό το σύμπαν που τολμά μ' αιθέρα να γεμίσει  
Σε μαύρης τρύπας τη φωλιά, του απείρου θα 'ναι η ζήση!

Καμπυλωμένη η ζωή ... Καμπύλωσαν και τ' άστρα ...  
Καμπυλωμένη η εποχή ... Αγάπης όλα ... Πιάσ' τα!

### *Απόκοσμη και μακρινή*

Απόκοσμη και μακρινή, πώς γίνηκε η φύση πάλι!  
Χάδι περνιόταν η αυγή, φιλί και ρότα το λιμάνι ...  
Πόσο πλανεύτηκε η γη, μια νύχτα με φεγγάρι!  
Αστέρια ξέβρασε το φως και ήλιο όλο σκοτάδι.

Τώρα, απόκοσμη και μακρινή, λιτά πώς ξεμακραίνει!  
Ευθεία μόνο μια γραμμή, με όνειρα δεν δένει  
Δεν δένει ούτε η ανατολή, τη δύση όταν γυρεύει  
Περίεργη που έγινε μεμιάς, αργά ν' αργοπεθαίνει.

Τόσο απόκοσμη και τόσο μακρινή, πώς γίνηκε που χέρια δεν τη φτάνουν!  
Λυγούν τα πόδια σαν νεκρά, νερά που λίμνασαν κι αυτά  
Φωνές, σκιές να φοβερίζουν την καρδιά  
Πού πήγε κι η ακρογιαλιά, που έσμιγαν με κύμα τα πουλιά ...

***Με μιας παιδιάστικης ντροπής ...***

Με μιας παιδιάστικης ντροπής την απονιά, τα μάτια σου έκανες, δειλά, πως θες να κρύψεις

Από τα μάτια που, αιώνια, σε πονούν, στην μοναξιά σου καταπάνω να χιμήξεις.

Να την αρπάξεις με θυμό απ' το λαιμό, ενώ το στήθος σου, αδάμαστο, χτυπάει  
Σε ένα λάθος της ζωής που το μισείς, ποιο να 'ναι αυτό το μυστικό που δεν χωράει;

Θέλησες να 'χει μια καρδιά παντοτινή, που το συναίσθημα της νιότης να αντέχει  
Και σαν τον έφηβο που, σφόδρα, λαχταρά, στην αγκαλιά την άβαθη, βαθιά να σε προσέχει.

Με μιας παιδιάστικης ντροπής τον πανικό, αγνό το χάδι που πολύ αναζητούσες  
Και αυτό που απέμεινε από ένα ριζικό, τώρα γυρεύεις, με πιστό, να το μεθούσες.

### *Δεσμώτης*

Δεσμώτης χρόνου και Θεού και λάτρης των αιώνιων  
Όμηρος είσαι του καιρού, χρησμός των απολλώνιων.  
Ασκός αιόλων και πληγών, πετράδι και ιδέα  
Εχθρός στη φύση των πολλών, των λίγων η κεραία.

Δεσμώτης άπειρου Καλού κι αντίλαλος του Νόμου  
Στο βήμα του περαστικού, το πλάνεμα του πόνου.  
Τροχός που σκάλωσε θαρρείς και κύβος που ερρίφθη  
Στο μένος της απαντοχής και σ' όραμα που ελήφθη.

Δεσμώτης άλλων εποχών για ό,τι δεν υπάρχει  
Στον μύθο που έγειρε στη γη, η αλήθεια σου ενυπάρχει.  
Από εντροπίας τον σκοπό και έσχατο σκοτάδι  
Δεσμώτης θα 'σαι μια ζωή, για ένα φριχτό σημάδι.

*Ανέλπιδη ελπίδα*

Ανέλπιδη ελπίδα, της δύσης ηλιαχτίδα  
Από μπαλκόνι αγηλό, μπαλόني πώς ν' αφήσω;  
Μόλις που βρει αγέρι κι ουρανό,  
χειμώνα θ' αντικρίσω.

Ανέλπιδη ελπίδα, μετάξι μπαλωμένο  
Ποιανής κοπέλας το κορμί, ρούχο να σε φορέσει;  
Που μόλις χάδι σου ντυθεί,  
ο πόνος θα τη θρέψει.

Ανέλπιδη ελπίδα, φωνή πώς θες να βγάλω;  
Στα όρια μάταιης διαδρομής, ποια αυτιά να με ακούσουν;  
Από το πλήθος το βουβό και τις στριγκλιές του δρόμου,  
ποιανού διαβάτη τη καρδιά, για με, να μου χρεώσουν;

Ανέλπιδη ελπίδα, ποια τρέλα να σ' αντέχει;  
Το μέλλον υποτάσσεις, σε μέλλον που δεν έχει.  
Από τα κέρινα φτερά που μου 'βαλες για ώμους,  
κατάρα έκανες τη ζεστασιά του ήλιου και τους νόμους.



*Στα πέρατα ...*

Στα πέρατα της λογικής, στα πέρατα ορίων  
Στα πέρατα της εποχής των κάθε ανοωγείων  
Στα πέρατα των στεναγμών, στα πέρατα των πόνων  
Στα πέρατα των φυσικών πραγμάτων και των νόμων.

Στα πέρατα των πονηρών λυγμών των κάθε όντων  
Στα πέρατα των φοβερών καρπών των κατεχόντων  
Στα πέρατα κάθε μικρής και ανούσιας πορείας  
Στα πέρατα κάθε σαθρής και κούφιας σημασίας.

Στα πέρατα των φανερών, στα πέρατα των *''μάλλον''*  
Στα πέρατα των πιθανών και όλων των *''κάθε άλλων''*  
Στα πέρατα της αντοχής, που κάποτε λυγάει  
Στα πέρατα κάθε αρχής, που τέλος συναντάει.

Στα πέρατα των ακριβών τιμών των προϊόντων  
Στα πέρατα των αξιών των υψηλών απόντων  
Στα πέρατα του εγωισμού μεγάλων και σπουδαίων  
Στα πέρατα του εθνικισμού των πάντοτε γενναίων.

Στα πέρατα ... όλων αυτών και άλλων τόσων ίσως ...  
Στα πέρατα πολλών εχθρών, που τρέφουνε το μίσος  
Στα πέρατα, και πιο μακριά, και από την Οικουμένη  
Στα πέρατα της Ομορφιάς ... Η Αγάπη ανασταίνει.

*Αποχαιρετισμός ψυχρός και μια φυγή ...*

Αποχαιρετισμός ψυχρός και μια φυγή ...  
Οι λέξεις χώρισαν και κόπηκαν στα δύο  
Κι αυτό που απέμεινε απ' όλα πιο πολύ,  
είναι η πίκρα των χειλιών και ένα αντίο.

Αποχαιρετισμός ψυχρός και μια φυγή ...  
Με νύχτα κρύφτηκε το δίκιο και η τόλμη  
Στην επαιτεία μιας ψυχής που εκλιπαρεί,  
θάνατος βρήκε τη καρδιά από ένα βόλι.

Αποχαιρετισμός ψυχρός και μια φυγή ...  
Τα πόδια έδωσαν, στο βήμα, χρώμα γκρίζο  
Γκρίζα κι η θάλασσα ενός γκρίζου ουρανού  
Στου Κάτω Κόσμου τη σιωπή, γκρίζου τοπίου.

Αποχαιρετισμός ψυχρός και μια φυγή ...  
Δεν ζει το σώμα μ' αναμνήσεις που πεθάναν  
Δεν ζει το θαύμα μια φωνή που δεν μπορεί  
λόγο να βρει που να γιατρεύει κάθε τραύμα.

*Αλλοπρόσαλλα ...*

Αλλοπρόσαλλα χορεύεις, αλλοπρόσαλλα γλεντάς!  
Αλλοπρόσαλλα χορεία, δεν αντέχεις ν' αγαπάς!

Αλλοπρόσαλλα ελπίζεις σ' ό,τι φέρνει αλλαγή!  
Αλλοπρόσαλλα γκρεμίζεις κάθε αλήθεια και αρχή!

Αλλοπρόσαλλα γητεύεις τα εφήμερα του νου!  
Αλλοπρόσαλλα γυρεύεις περιθώρια τ' ουρανού!

Αλλοπρόσαλλα πασχίζεις για τη δόξα της γενιάς!  
Αλλοπρόσαλλα σαπίζεις στα υπόγεια της ψευτιάς!

Αλλοπρόσαλλα πιστεύεις, πως το θαύμα θα γενεί!  
Αλλοπρόσαλλα κωφαίνεις στου θεού κάθ' εντολή!

.....

Αλλοπρόσαλλα η ηχώς σου ... Κι, αλλοπρόσαλλα, ηχεί ...  
Αλλοπρόσαλλα τα λόγια, που καλούν κάθε ψυχή ...

### *Ατέρμονη πορεία*

Ατέρμονη πορεία ... Μια μόνιμη απορία  
Ποια είναι η αρχή της; Τελειώνει η διαδρομή της;  
Ατέρμονη πορεία ... Για πάντα, έτσι μένει;  
Κερί που πάει να σβήσει, μια φλόγα τ' ανασταίνει;

Ευθύς σε κάθε μπόρα κι άνεμου τη φόρα,  
πανιά και δέντρα γέρνουν και πλοία παραδέρνουν  
Κορμιά των μετεώρων, ψυχές των κάθε απόρων  
Μ' ατέρμονη πορεία, κινείται η Ιστορία;

Σε άνοιξη που ήρθε και σ' άνοιξη που φεύγει,  
πικρό είναι το μέλλον, που μέλλον, πάντα, έχει; ...  
Ποιος, τάχα, θε να ξέρει αν κάποτε τ' αγέρι  
που άνομα γυρίζει, πορεία το ορίζει ...

### *Για τη Μαριλένα*

Το όνομά σου, μου 'χες πει, πως είναι "ο κανένας"  
Γλυκιά μου, ήρθες στη ζωή, σαν άρωμα κανέλας  
Αφέθηκα να σε ρωτώ, ποια είναι η γενιά σου  
Ποιο να 'ναι αυτό το ριζικό, που κρύβει η ματιά σου.

Μπριόζικο χαμόγελο σε στόμα καραμέλας  
Δεν είχε λέξεις να μου πει, μα άγγελμα ημέρας  
Ημέρας τόσο αλλοτινής, ημέρας πλανεμένης  
Που η καρδιά της απηχεί, αυτήν της Οικουμένης.

Απλώθηκα σ' όλης της γης τα πλάτη και τα μήκη  
Στων αστεριών την αγκαλιά, στων φοβερών τη φρίκη  
Και τα μυστήρια που η γη, μου γέννησε στο διάβα  
Μεσ' την τροχιά σου την μικρή, μου φάνηκαν μεγάλα.

Τη λύση τώρα, εσύ, κρατάς σε χέρια ανοιγμένα  
Σαν τα υψώνεις και κοιτάς του ήλιου μου το γέμμα  
Στη παιδική σου μοναξιά και στην κρυφή σιωπή μου  
Στο όνομά σου ξαναζώ την άλλη τη ζωή μου.

## ***Η ντροπή***

*''Χρόνια Πολλά!'' ''Χρόνια Πολλά!'' ...*

Κι εσύ ... Ντροπαλοσύνη!  
Πώς σκύβεις πάνω απ' τα κεριά,  
να σβήσεις κάθ' ευθύνη!

Άνεμοι σφύριξαν πολλοί!  
Κι αυτά ... Πώς τους αντέχουν!  
Απογοήτευση, μαζί με προσμονή,  
πώς έχουν!

*''Σβήσ'τα!''* Φωνάζουν αρκετοί!

*''Άντε! Τι περιμένεις;''*

Γελούν κι εκείνοι από ντροπή  
Αήττητος δεν μένεις!

Αχ! Τα κεράκια, απ' εξαρχής,  
το φως τους διαφεντεύουν!  
Γέρνουν, λυγίζουν,  
μα, εκεί! Περήφανα προσμένουν!

Και ... Κάποιος που η ενοχή  
τον έπιασε στα πράσα,  
δίνει, στην ύστατη στιγμή,  
το τέλος που έχει μάσα!

Φυσάει μ' όλη την καρδιά!  
Με δυνατά πνευμόνια!  
Φυσάει και διώχνει την ντροπή  
για ευτυχισμένα χρόνια!

Ένα κεράκι, μοναχά,  
κρατήθηκε για λίγο ...  
Σάμπως, δεν ήθελε να πει  
Πως ... *''κρύψατε τον ήλιο!''* ...

Χειροκροτήματα και ευχές!  
Κεράσματα και γέλια!  
Χωρίς, πια, φλόγα τα κεριά ...  
Φωτιά πήραν τα χέρια!

.....

Στο δάσος μέσα, μοναχός,  
από ντροπή αρρωσταίνεις  
Και είναι ο θάνατος αργός  
Μα ... Κάποτε πεθαίνεις ...

Γι' αυτό ... Στην τούρτα που,  
γλυκά, τα χρόνια σου ορίζει,  
άφησε ένα απ' τα κεριά,  
το φως σου να φωτίζει ...



## *Η γη*

Μια αντανάκλαση φωτός, κι ημέρα ξημερώνει  
Μια αδιόρατη σκιά, τον νου να τον πλακώνει  
Μια πανωραία αστροφεγγιά, καρδιά που ανασταίνει  
Μια φευγαλέα αντηλιά, το αίμα να ζεσταίνει.

Ένα σημάδι τ' ουρανού, για μπόρα που ξεσπάει  
Ένα πουλί που σου μιλά, για ό,τι το πονάει.  
Ένας ανθός της μοναξιάς και χρόνος που το φέρνει  
Ένας χαλκέντερος βοριάς, που το κορμί σου δέρνει.

Πλανήτης σίγουρης τροχιάς κι αβέβαιων οριζόντων  
Πλανήτης δίκαιων λαών κι ατρόμητων αρχόντων  
Πλανήτης των υγρών λυγμών και μιας στεριάς του πόνου  
Πλανήτης των πολλών φωνών στην ακροθαλασσιά του νόμου.

Γη που χαρίζεις την αυγή και δίνεις και σκοτάδι  
Γη που την φτώχεια σου μπορείς να κρύβεις κάθε βράδυ  
Γη που τον έρωτα πουλάς σ' ανήλια σοκάκια  
Γη που αγάπη λαχταράς με δάκρυα στα μάτια.

Έλα κοντά μου, τώρα δα, και δώσε μου το χέρι  
Σφίξε με πάνω σου γλυκά, να νιώσω κάθ' αγέρι  
Πλάνεψε πίκρες και καημούς και διώξ' τους μακριά μου  
Βάλε σελήνη να φορώ στα γκρίζα όνειρά μου.

### *Τα μυστικά*

Μην ψάχνεις, πάντα, πιο βαθιά τα μυστικά  
Να ξέρεις, λίγες οι φορές, που θα υπάρξουν.  
Ας επιπλεύσουν, μοναχά, τα αδειανά  
Και γέμισέ τα εσύ με ό,τι σου φωνάζουν.

Μην ψάχνεις, πάντα, πιο βαθιά τα μυστικά  
Δεν θα 'ναι λίγες οι φορές που θα δακρύσεις.  
Δεν θα 'ναι, πάντα, στην αλήθεια, η χαρά  
Και στο στρεβλό το ψέμα, την καρδιά σου θα ζητήσεις.

Μην ψάχνεις, πάντα, πιο βαθιά τα μυστικά  
Θα κουραστείς από τους ήχους της εσπέρας.  
Κλείσε τα μάτια σου και άνοιξ' τα ξανά  
Στο περιθώριο μπες με όνειρα της μέρας.

Μην ψάχνεις, πάντα, πιο βαθιά τα μυστικά  
Ρηχά κολύμπα και ρηχά αναδιφήσου  
Δεν είν' πανάκεια το αγέρι του βοριά  
Και σε νοτιά την αγκαλιά θε να σε ρίξουν.

### *Στα οδοφράγματα*

Από το κήρυγμα της μέρας ...  
Στα οδοφράγματα μπροστά!  
Θεός δεν έχει άλλα χέρια  
απ' τα δικά μας εδώ! Να!

Στο δρόμο λύθηκαν οι μνήμες  
Κι οι ιστορίες περπατούν!  
Γοργά τα πόδια και οι ρύμες  
Στα οδοφράγματα οδηγούν!

Ποιος θα περίμενε το κύρος  
ενός αρχόντου κι ενός νου,  
πως θα εμπόδιζε τα δώρα  
του μεγαλείου τ' ουρανού!

Στα οδοφράγματα στηθήκαν ...  
Πανιά ανοιγμένα τα κορμιά!  
Κατάρτια γίναν τα κοντάρια!  
Καράβια γίναν τα σπαθιά!

Απροσδιόριστη η νύχτα ...  
Κι ο κουρνιαχτός που ακολουθεί ...  
Ποιος θα περίμενε οι νόμοι  
να συντριβούν σε μια στιγμή!

Λόγος απέμεινε από όλα ...  
Από όλα αυτά που θε να δεις ...  
Κι όσο κι αν φεύγουνε τα χρόνια ...  
Στα οδοφράγματα θα ζεις!

### ***Ο προφήτης***

Τον γιο, την κόρη που κρατείς με πατρική αγάπη  
Σαν πίστεψες, μ' ένα κορμί, πως τρέφεται η απάτη  
Ξαστόχησε το Αγαθό και τότε τα ινία  
Του Πονηρού κάθε κακό, τα πήρε η προσδοκία.

Δεν σου ανήκει το κορμί. Μην το θωρείς δικό σου.  
Δεν σου ανήκει η ψυχή. Φτωχό το ριζικό σου.  
Μην προσδοκάς πως, το πρωί, στον γιο σου θα προσβλέπεις  
Και προς τη δύση της ζωής, την κόρη θα επιβλέπεις.

Αλίμονο στον ασφαλή και πλούσιο αφέντη  
Αλίμονο και στον φτωχό που χόρεψε στο γλέντι  
Δεν είν' του γιου σου η καρδιά, βορά της αρχοντιάς σου  
Είναι της κόρης σου η φωτιά, που λάμπει μακριά σου.

Μην δεις το αύριο που θα 'ρθεί, κρυμμένο από ένα πέπλο  
Είναι διάφανη η ζωή. Μην αδικείς το δέντρο.  
Βαθιές οι ρίζες και πλατιές. Δεν βρίσκεις την αρχή του.  
Και σαν θα έρθει η στιγμή, θα χάσεις τη μορφή του.

Από το χέρι σου, καρπό να δώσεις στα όνειρά τους  
Κι όταν μια μάνα θα ζητούν, μην δείξεις τη δικιά τους.  
Προφήτης γίνε και βροχή, κι αγέρι κ' ηλιαχτίδα  
Στην αγκαλιά τους να χωρεί, όλης της γης η ελπίδα.

### *Στο παραπέτασμα*

Πολλά ξεκαθαρίσαμε κι άλλα που απομένουν  
Θα βρουν τη λύση τους κι αυτά. Συζήτηση γυρεύουν.  
Στο τέλος τούτης της οργής, που έσφιξε τα χείλη,  
θα ψάχνεις πάλι, απ' την αρχή, της λήθης το παιχνίδι.

Θα κλείσεις μάτια κι αυτιά. Θ' ανοίξεις φυλλοκάρδια.  
Με μια αντανάκλαση του νου, θα τρέφονται τα βράδια.  
Λουλούδια όλα εποχής, παρτέρια πώς στολίζουν!  
Στο παραπέτασμα θα μπεις, να βρεις τι σου θυμίζουν.

Τότε ... Τις σκέψεις σου εκεί, μην κάνεις κι αφήσεις!  
Θα μαραθούνε οι ανθοί! Το πένθος θα γνωρίσεις!  
Κράτησε μόνο, από πριν, μια ανάσα κι ένα αγέρι  
Όταν η ομίχλη σηκωθεί ... να μου κρατάς το χέρι ...

### *Σ' αγάπησα*

Προσπάθησα να σου το πω, με λέξεις και με λόγια  
Προσπάθησα να σου το πω, με ποιήματα και δώρα  
Προσπάθησα, σ' ενός πουλιού, το πόδι να το γράψω  
Προσπάθησα, σε μια αγκαλιά, μαζί σου να υπάρξω.

Σ' αντάμωσα στον πηγαϊμό για μια μικρή πατρίδα  
Σ' αντάμωσα σε μια στροφή, που έφεγγε η ελπίδα  
Σ' αντάμωσα σε εξοχή, μονάχη να κοιτάω  
Σ' αντάμωσα σε μια ευχή, εσένα ν' αγαπάω.

Σ' αγάπησα τόσο πολύ, που ξέχασα ακόμα,  
το όνομα, την απαρχή, τις ρίζες και τα χρόνια  
Σ' αγάπησα από καιρό ... Όπως ανθεί το ωραίο ...  
Σ' αγάπησα με μια ψυχή, που διώχνει το μοιραίο.

Σ' αγάπησα και σ' αγαπά τόσο βαθιά η καρδιά μου  
Λαβώθηκα απ' τις σκιές, που έβλεπε η ματιά μου  
Σ' αγάπησα από εξ' αρχής ... Και σφάλισα εφιάλτες  
Που μου 'λεγαν πως δεν βαστούν του κόσμου οι αντάρτες.

Εγώ, γεννήθηκα ξανά! ... Φυσάει πολύ τ' αγέρι! ...  
Είμαι αστέρι που φυλά το ακριβό σου χέρι! ...  
Κι εκεί που πας, με στεναγμό, το φως μου να το σβήσεις! ...  
Γίνομαι πάλι 'σ' αγαπώ' ! ... Ποτέ να μη μ' αφήσεις!

## *Δικαίωση*

Είπα πως θα 'ρθω να σε βρω ... Δικαίωση να πάρω  
Δύσκολα λόγια να μου πεις, που κρύβουνε τον χάρο  
Στα χρόνια που λησμόνησες, τη λησμονιά δεν βρήκες  
Κι εγώ που δεν σε ξέχασα, το μυστικό σου μου είπες.

Δικαίωση ζητούσες συ, για χρόνια περασμένα  
Παρηγοριά κι ένας καημός για μύρια πεπραγμένα  
Σε ενός βράχου το τραχύ αλάφιασμα στο κύμα  
Είδα στα χέρια σου να ζει το πιο πικρό μου ποίημα.

Σκληρά ... Σκληρά τα χέρια σου ... Πολύ! ...  
Πώς είναι καμωμένα! ...  
Πόνος ... Απόγνωση ... Φωτιά ...  
Πού να 'χουν πάει τα κορμιά, που αγκάλιαζες σαν ξένα;

Δικαίωση, ξανά, ζητάς ... Να δώσεις και να πάρεις  
Μέσα σε μπαρ της συμφοράς, ποτό να με τρατάρεις  
Κι εγώ, οινόπνευμα φτηνό, τον πίνω τον λυγμό σου  
Δικαίωση κι εγώ ζητώ ... Και γέρνω στο λαιμό σου ...



### *Αδιέξοδα*

Με μια βαρκούλα, που σε βγάζει στ' ανοιχτά  
Φτιάχνεις λιμάνια και πανέμορφα νησιά  
Για να ξεθάψεις τους κρυμμένους θησαυρούς  
Μα, αδιέξοδα, αρμενίζεις.

Σ' ένα πέταγμα πουλιού, στον ουρανό,  
Τα χέρια ανοίγεις, για ν' αγγίζεις το θεό  
Όμως, αυτός πολύ κοιτάει αφ' υψηλού  
Κι, αδιέξοδα, ελπίζεις.

Σε μια παρτίδα, που τα πιόνια κυριαρχούν  
Ψάχνεις για μύθους που, αιώνια, ηχούν  
Μα, η σκακιέρα έχει δική της λογική  
Κι, αδιέξοδα, πασχίζεις.

Σε χρόνια που έφυγαν  
Κι εκείνα που θα ρθούν  
Για ποια ανίγματα εσένα θα ρωτούν;  
Αγκομαχούν μεσ' τις καρδιές τα μυστικά  
Μ' αδιέξοδα και ρήσεις ...

### *Ένα 'γεια'*

Ένα 'γεια' και σουλατσάρω στα στενά  
Ψάχνω σ' όλα τα φθηνά ιδανικά  
Μέσ' τον κόσμο αυτό, την σπάνια αγορά,  
που θέλω και σε βρίσκω.

Ένα 'γεια' και ανεμίζουνε στο χθες  
Λόγια τέτοια που θυμίζουν προσευχές  
Κι όσο κι αν το βλέμμα γέρνει να με δεις,  
αδιάφορα γυρίζω.

Ένα 'γεια' και σκοτεινιάζει ο ουρανός  
Και το αύριο καθρέφτης πιο θαμπός  
Τι να δω σ' αυτό το χάος, τη σιωπή  
Με σένα, πώς να ζήσω;

Ένα 'γεια' και φανερώνονται ξανά  
Όλα τ' άστρα που 'χουν πέσει στα σκαλιά  
Στα σκαλιά τούτης της μάταιης εποχής,  
που, αδιάκοπα, ελπίζω.

Πέσ' μου ένα 'γεια' λοιπόν  
Κι άσε να υπάρχω για ...  
Για κάθε ώρα ... Κάθε μέρα ... Κάθε λησμονιά ...

Ξενιτεύοντας τον χρόνο,  
προφητεύω στο κενό  
Και σε βλέπω σ' απροσμέτρητο βυθό

Ξενιτεύοντας τον χρόνο,  
ξαναζώ την μοναξιά  
κι όλα εκείνα που μου πήρες μ' ένα 'γεια' ...

### *Σαν κι εσένα*

Σαν κι εσένα, κάθε μέρα, το πρωί,  
Τριγυρνάω σε μια άδεια εποχή  
Και ζητάω ένα ζευγάρι από φτερά  
Στους ώμους, για να ζήσω.

Σαν κι εσένα, διακτινίζομαι στο χθες  
Σ' ένα σύμπαν από κείνα, που όλο θες  
Το κρυφό τους φως να έρθει να σε βρει  
Κι ας είναι, πάντα, γκρίζο.

Σαν κι εσένα, στους ψιθύρους, στις φωνές  
Θέλω να 'βρω τη γαλήνη, απ' αυτές  
που ξυπνούν μέσα στις νύχτας τη σιωπή  
για ό,τι δεν ορίζω.

Σαν κι εσένα, κυνηγάω μια θεά  
Που λουζότανε σε γάργαρα νερά  
Και μου είπαν και τα χείλη της, κι αυτά,  
εσένα πως θυμίζω.

Σαν κι εσένα, προχωράω στις κορφές  
Που αντικρίζουνε ανήμπορες ψυχές  
Κι όσα βήματα κι αν κάνω στο κενό  
Σε σένα ... Ναι ... Γυρίζω ...

### *Νυκτωδία*

Στα νερά μιας νυκτωδίας, πώς γλιστράς;  
Τροβαδούρος μιας υπήνεμης βραδιάς  
Σ' αναπόληση του χάους και της λύπης  
Προσφιλές το άκρον άωτον της λήθης.

Ποιας σελήνης, ραθυμία να πρεσβεύεις;  
Ποια μνημόσυνα του Έρωτα γυρεύεις;  
Ωχριούν τα αληθινά, τούτη τη νύχτα  
Νυκτωδία υακίνθινη η πίκρα.

Σ' έναν τύμβο που οι πλάνες λοιδορούνε  
Σε Ανάσταση τον κόσμο όλο καλούνε  
Μα, στην άδοξη φθορά και τα γραμμένα  
Είν' τα πρέποντα που ρέουν μεσ' το αίμα.

Ήταν νύχτα, που επέλεξες το μένος  
Ζοφερά που είν' τα θέλγητρα ... Το τέλος ...  
Χαραυγής γενεσιουργία εξουσιάζει  
Νυκτωδία του θανάτου ... που σου μοιάζει ...

### ***Κοντά σου***

Κοντά σου, η νύχτα αλλοφέρει  
Κοντά σου, η μέρα παραδέρνει  
Κοντά σου, το όνομά μου χάνω  
Κοντά σου, πέφτω να πεθάνω.

Κοντά σου, ίδια η πορεία  
Κοντά σου, πλέρια φαντασία.  
Κοντά σου, άνεμος και μοίρα  
Κοντά σου, θάλασσας αλμύρα.

Κοντά σου, σχέδια και παγίδες  
Κοντά σου, φόβος και καταιγίδες  
Κοντά σου, η λύτρωση του χρόνου  
Κοντά σου, η πτώση του αιώνιου.

Κοντά σου, οι ώμοι μου βαραίνουν  
Κοντά σου, τα χέρια μου όλο γέρνουν  
Κοντά σου, αγγίζω την καρδιά σου  
Κι αποζητώ την αγκαλιά σου ...

**Σε μια ανύποπτη στιγμή**

Σε μια ανύποπτη στιγμή,  
τα λόγια φαρμακώνουν

Κι αυτά που λένε τα φιλιά,  
τα διώχνουν άνεμοι μακριά  
τον νου αποκαρδιώνουν.

Κι αυτά που λένε οι αγκαλιές  
Γίνονται αλλόκοτες σκιές  
Με νύχτα ανταμώνουν.

Σε μια ανύποπτη στιγμή,  
η παγωνιά κυκλώνει

Κι αυτά που έλεγε η καρδιά  
Σαν τα πλακώσει η καταχνιά  
Πουλί που δεν ζυγώνει.

Κι αυτά που έθαλλαν στη γη  
Σαν σε μια χώρα εξωτική  
Χειμώνας μαραζώνει.

Σε μια ανύποπτη στιγμή,  
οργή εξουσιάζει

Κι όσα γαλήνευε η ψυχή  
Σε μια εικόνα θλιβερή  
Ο πόνος αλαφιάζει.

Κι ό,τι αγαπούσες το πρωί  
Κι ό,τι σου έδινε ζωή  
Καράβι να βουλιάζει ...

*Στο φως σου ήρθα μια βραδιά*

Στο φως σου ήρθα μια βραδιά  
Κυκλώπεια τα τείχη  
Στεκόταν άγρια τα θεριά  
Πλανιότανε η λήθη.

Στο φως σου ήρθα μια βραδιά  
Τα δάκρυα το ποτίζαν  
Δεν είχες λόγια για να πεις  
Και τ' αύριο φοβίζαν.

Στο φως σου ήρθα μια βραδιά  
Και σκιάχτηκα απ' την ώρα  
Που ψιθυρίζανε μαζί  
Ο θάνατος κι η μπόρα.

Στο φως σου ήρθα μια βραδιά  
Και έγεια επάνω  
Σε ματωμένες εποχές  
Σε σκονισμένο πιάνο.

Στο φως σου ήρθα μια βραδιά  
Πενθούσε η ψυχή σου  
Στα ξεφτισμένα τα σκοινιά  
Κρεμόταν η ζωή σου.

Στο φως σου ήρθα μια βραδιά  
Σου λέω ... *''Καλησπέρα ...*  
*Υπήρχα, πάντα, απ' τα παλιά ...*  
*Δεν είμαι τόσο νέα''...*



Στο φως σου ήρθα μια βραδιά

Δειλά λες ... *''Καλημέρα ...*

*Δεν θα χλομιάσει η αυγή ...*

*Θα είσαι, πάντα, νέα'' ...*

***Τι στον κόσμο!***

*''Τι στον κόσμο! Τι στον κόσμο!''*

Με ρωτάς και σ' απαντώ  
Είναι επώδυνα τα πάθη,  
μόλις χάσουν το κενό.

Πόσο ανάλαφρη είν' η μέρα!  
Πόσο ανάλαφρο το φως!  
Τι τα θες! Τι τα γυρεύεις!  
Τι στον κόσμο! Τι αλλιώς!

Πάρε χούφτες από χώμα!  
Πασπαλίζοντας μυαλά,  
ήρθε η γη για να γλυκάνει,  
τα ατίθασα κορμιά.

*''Τι στον κόσμο! Τι στον κόσμο!''*

Με κοιτάς και σε κοιτώ  
Σε αφήνω να χορεύεις,  
μέσ' σε ξέφρενο ρυθμό.

Μαντολίνα και κιθάρες!  
Μελωδίες των καιρών  
Σε αρχαίους χορογράφους,  
βρίσκεις λόγια των θεών.

*''Τι στον κόσμο! Τι στον κόσμο!''*

Σε κρατάω. Με κρατάς.  
Όταν λήξουν οι συμβάσεις,  
όλα ξέμπαρκα για μας.

Πολεμάς και πολεμάω!  
Μ' ανεμόμυλους τρελούς!  
Τι στον κόσμο! Σε πονάω!  
Σ' ανταμώνω στο *αλλού* ...

### ***Πεμπτουσία***

Πεμπτουσία κάθε νόμου  
Πεμπτουσία του καιρού  
Πεμπτουσία του πλανόδιου πωλητή  
και ενός τρελού.

Πεμπτουσία της ημέρας  
Πεμπτουσία της νυχτιάς  
Πεμπτουσία της αμέμπτου ηθικής  
της καθεμιάς.

Πεμπτουσία που έχει πόδια  
και παπούτσια αστραφτερά  
Μέσα σ' όλα και τα χρόνια,  
που γερνούνε τα κορμιά.

Πεμπτουσία του θανάτου  
Πεμπτουσία της ζωής  
Πεμπτουσία της ευλόγου  
αλλαγής της εποχής.

Πεμπτουσία του στομάχου  
και οδόντων κοφτερών  
Πεμπτουσία των αμάχων  
πληθυσμών και των φτωχών.

Πεμπτουσία είσαι κούκλα!  
Πεμπτουσία είσαι θεά!  
Μήπως ξέρεις, πού πουλάνε  
τέτοια σπάνια μυαλά;

Πεμπτουσία, μου αρέσεις!  
Σ' έχω δει μπρος στο φακό!  
Έχεις όμορφα τα χέρια!  
Λυγερό και τον κορμό!

Πεμπτουσία! Τα μαλλιά σου!  
Πόσο είναι μακριά!  
Είναι προσφορά μεγάλη,  
σαν βουλιάξεις στα βαθιά!

Πεμπτουσία! Πόσο θέλω  
να μου πεις, κάποια στιγμή!  
Πεμπτουσίας αίμα υπάρχει,  
να ταΐσω μια ψυχή; ...

### *Τα χέρια σου*

Μακραίνουν, πάντα, τη στιγμή που θέλω ν' αποφύγω  
Κονταίνουν κάθε που πονώ και λέω πως θα φύγω  
Τινάζονται στον ουρανό, στη γη όταν βουλιάζω  
Παίζουν μ' αγέρι και θεό, τ' αστέρια όταν κοιτάζω.

Παλεύουν μ' όνειρα τρελά, η θλίψη όταν με βρίσκει  
Κάνουν παρέα με θεριά, η νύχτα σαν με πνίξει  
Αναταράζουν τα νερά, γαλήνη όταν γυρεύω  
Παίζουν στα ζάρια την καρδιά, πουλιά σαν αγναντεύω.

Άρωμα έχουνε γλυκό, πικρά σαν ανασαίνω  
Χάδι που μοιάζει με γιαλό, τον βράχο όταν κραδαίνω  
Φέρνουν μηνύματα στο φως, σκοτάδι σαν θα πέσει  
Αγγίζουν άνομες ψυχές, αγάπη σαν με κλέψει.

Τα χέρια σου δεν αγαπώ, γι' αγάπη όταν μιλάνε  
Τα χέρια σου, κρυφά, φιλώ, τη νύχτα όταν κοιμάμαι  
Τα χέρια σου, σαν με κρατούν, πώς θέλω να ξεφύγω!  
Μα, αν μια μέρα τ' αρνηθώ, δεν θα 'χει η γη, πια, ήλιο!

